

[Buhl.]

dan Tendens vil vise sig i særlig Grad, er Forholdet det, at der gennem Krisefonden stilles Midler til Raadighed for de Institutter ude i Provinsen, som skulde komme i Besværligheder paa Grund af en saadan Bevægelse. Endvidere er der, saaledes som Lovforslaget nu er formuleret, aabnet Mulighed for en yderligere Rentenedsættelse i København, en Nedsættelse til $2\frac{1}{2}$ pCt., og skulde der ophobe sig særlig store Pengemidler i København, vil det jo være den rent naturlige bankmæssige Foranstaltning til en Regulering, at en saadan yderligere Rentenedsættelse finder Sted.

Der er ogsaa i Forbindelse med dette Lovforslag kommet en anden Ængstelse til Orde, en Ængstelse for, at Sparevillien i Folket skulde blive svækket af de foreslaaede Foranstaltninger. Jeg tror heller ikke, at der paa dette Punkt er Grund til nogen Ængstelse. Det, der for den almindelige Mands Opsparing er det afgørende, er selve den opsparede Kapitals Bevarelse. Det, det gælder om for disse Mennesker, det, som er den drivende Kraft, er Forvisningen om, at de sammensparede Pengemidler sikres for de fremtidige Formaal, for hvilke de sammenspares. Desværre har jo ikke alt det, der er passeret i de Aar, vi nu har gennemlevet, været egnet til at underbygge denne Forvisning, men det foreliggende Lovforslag gaar netop ud paa at opretholde Hovedstolen, opretholde selve Fundamentet, og Lovforslaget vil, ophøjet til Lov, virke saadan, at man mindsker Risikoen for Kapitaltab ved at give Debitorerne rimelige Rentevilkkaar. Endelig er Forholdet sikkert ogsaa det, at de mange Tusinde Smaasparere ude omkring over Landet har deres Hovedinteresse paa det samme Punkt, hvor Hovedformaalet med hele denne Lovgivning ligger. De er saa nøje sammenknyttet med den beskæftigelsesmæssige Side, med den produktive Side af vort økonomiske Liv, at det er dér, deres Hovedinteresse ligger. De har gennem Børn, gennem Slægt og paa anden Maade en saa nøje Tilknytning til hele den produktive Side, at hvad der hjælper dér, det hjælper ogsaa dem bedst.

Hvad hele det Beskæftigelsessspørgsmaal, som denne Lovgivning tager Sigte paa, angaar, da er jo ogsaa de Bestemmelser, der gaar ud paa at sikre Bankers og Sparekassers Likviditet, af væsentlig, af afgørende Betydning. Det har utvivlsomt — jeg er deri ganske enig med den ærede Ordfører for Venstre — været vanskeligt i den Tid, der er gaaet, at rejse de for-

nødne Pengemidler. Det almindelige, sunde Laanebegær er ikke blevet tilfredsstillet i tilstrækkeligt Omfang af Pengeinstitutterne. Det er til en vis Grad forstaaeligt, at det har været saadan; paa Grund af den Usikkerhed, der har været til Stede, har der været en udpræget Tilbøjelighed til at holde mange likvide Penge, men dette Moment, der tilskynder til Tilbageholdenhed, skulde jo være fjernet gennem det foreliggende Lovforslag.

Det er med en vis Skadefryd sagt fra konservativ Side i det andet høje Ting, at Likviditetsfondens Betydning paa dette Omraade sikkert ikke vil blive væsentlig, fordi Banker og Sparekasser sikkert vil være bange for at gaa ind i et Samarbejde med Likviditetsfonden, saaledes at det, der til syvende og sidst bliver Resultatet ude omkring af denne Lovgivning, er, at man for at opretholde sin Likviditet maaske endda bliver nødt til yderligere Kreditindskrænkninger. Jeg vil ikke tro, at denne Spaadom faar Ret. Jeg vil have Lov til at gaa ud fra, at Pengeinstitutterne forstaa, hvilken Op-gave denne Lovgivning ogsaa paalægger dem at løse, og at de har deres store Ansvar med Hensyn til, om den nu ogsaa kommer til at virke efter sit Formaal. Jeg tror med andre Ord paa, at man fra den Side vil gaa ind i et loyalt Samarbejde med Krisefonden.

Med Hensyn til Beskæftigelsen indeholder Lovforslaget yderligere den Bestemmelse, at der af Krisefonden kan ydes Garanti til Igangsættelse af ny Virksomhed eller Udvidelse af bestaaende Virksomhed. Det kan naturligvis ikke være Meningen hermed, at nu skulde alle mulige mere eller mindre sundt underbyggede Foretagender kunne vente Støtte. Naturligvis kan der her kun tages Sigte paa sunde Erhvervsvirksomheder, og det markeres jo ogsaa derigennem, at man har krævet, at Bankerne selv skal staa inde for en vis første Risiko; førend der kan blive Tale om, at det offentlige Garanti indtræder.

Forsigtighed er selvfølgelig altid en Dyd af stor Værdi i økonomiske Forhold, men Forsigtigheden er ikke mindst paa sin Plads i de Tider, da det gaar særlig op efter. Der har været Perioder, hvor man havde kunnet ønske en væsentlig større Forsigtighed hos dem, der administrerer vort Pengevæsen, end den, der er udvist. Det er dér, man i særlig Grad har Brug for denne Dyd. I Tider som dem, vi nu er inde i, maa det gælde, at man ikke ser mere sort, end nødvendigt er. Det, det fra Pengeledselsens Side maa gælde om, maa være at